

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
Fóra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

¡ALELUYA!

*Animetes, sortiu des niu,
Que'l Bòn-Jesuset ja's viu.*

Ets infants ja han perdut de vista es rollo; ses nines ja han espeñat la major part de ses juguetes; ses jovensanes ja han tornat trèure es ventays; ses caperutxes ja tenen cumplida sa promesa; ses dones piadoses ja han aferrat de bell nou sa cera del Corpus à n'es portellons de sa finestra; es matadós de xòts ja han omplit dé regalims de sanch totes ses portes; y s' Ajuntament de Palma ja ha sortit casi tot de la parròquia.

Altre temps, tal dia com 'vuy, en alsá campanes, pegavan fòch à ses figuròtes, representants de Judas, que tenian penjades, de balcó à balcó, enmitx des carrerons; y horabaxa es revenedós duyen à tirá su baix de sa Portella ses figures seques que sobraven.

¡Quin temps era aquell!

Are es qui fan de Judas, en llòch de penjar-se à ells matexos, penjan ets altres, y ses figures seques venen justes ò més tòst no bastan.

'Vuy, dissapte Sant, en tocá les deù, y encara abans, sentirem ensá y enllá quatre tròns y escopetades; dexarán entrá es carros dins Ciutat; ses centinèlles alstarán es fusells amb ses boques per amunt; sa gent de botigueta resará un *Crèdo* rentantse sa cara, y en ets edificis públichs y en es barcos que tenen fè en la *Sanch* alstarán bandera.

Ahí tot era oló de peix, tot era dòl, tot era trist, s' entén p' es cristians que meditaven la mòrt y passió del Fill de Déu; demá tot será gòig y alegria; el còr de ses iglesies cantarà *aleluya* amb tò xelest y fòrsa d' òrga, y dalt l' altá majó, encès amb fòch nou se dressará es ciri pasqual, símbol de Jesus resucitat.

Axò es Pasco florida, una de ses festes més solemnes de l' Iglesia, que seña la volta de cad' any y s' arribada de sa Primavera.

Destexinauvos, madònes endressades,

vòltros que es dia del Ram duguereu à benehí brots de olivera amb olives d' antañ y pereya novella; adesau sa clasta, y mudau es cobricèl des llits, que 's sòl que sortirà demá será més resplendent y delitós.

Animauvos, señoretas ciudanes que heu arribat à port tots es dijunis, gracies à la *parva*. Un mes ha que ballaveu y mos daveu broma, careta ben tapada y llebrineres; podeu arreconá es *distraccionari* amb à que cinch diumenjes de tira, mos heu embromat d' ajonoyades. Alsauvos es vel y mostraumos es cò amb sos vòstros uys; que'l *solpás* ja va de casa en casa y de possessió en possessió donant la pau.

Sa Corema, tan llarga com mos parexia, 'vuy s' acaba. ¡Que fa de via es temps!

Ses còlles de fadrins demá's passetjarán per dins ses Viles, amb ses guitèrres y bandúrries, cantant afamegats y delitosos es *Dexau lo dòl*, y replegant dins còvos es flaons y ses panades.

Benhajan ses costums des pòble mallorquí quant s' unexen à ses séues creencies relligioses, y sense pecá en rès de immoral, li donan alegria.

Axò es Pasco florida. Ets infants de la pobrea, mentres ses mares emblanquinan sa botiga que 's Vicari los ha de benehí, cantan instintivament sa llibertat des Justs: «Animetes sortiu des niu, que'l Bòn-Jesuset ja's viu.»

Es jovensans qu' han sufrít sa primera passió d' amó, obrin altre pich es séu coret perque ressucit amb s' esperansa de milló fortuna.

Sa gent de més edat y atxacosa, fa un bòn alè per prende fòrsa, agrahtint à Déu que los haja trèt en bé des rigurós hivèrn.

Tota sa Naturalesa, despues d' havé dormit dins ses gelades, pareix que se reviva en mitx de flòrs; y nòltros que sentim reneixe s' esperit amb nòva fòrsa, desde L'IGNORANCIA, amb coral afecte, enviam à nes nòstros benvolguts lectors, *ses bònes festes*.

NOLTROS.

SES GELADES.

—¿Còm vá, l' amo 'n Caló?

—¡Malament, Don Ròch! Ha tres anys que no cuhím metles y, si Déu no mos té compassió, tampòch ne cuhirém enguañy, amb aquest no ploure y ses gelades per afegitó, que tot heu creman y heu abrusan.

—Si vòltros no dormisseu tant y escoltasseu aquells qui heus avisan per bé, ses gelades no vos farían cap mica de mal, ni à ses faves ni à ses metles, ni à ses viñes...

—S' esplich, y farà un' òbra de caritat.

—Has de sebre que s' únich contratemps des molts qu' avuy en dia mos fán perde ses cuhites y que s' hòmo pòt evità, es sa gelada.

—No sé que m' hi tròb: ¿aturá una gelada?...

—Idò sápies qu' es ben bò de fé, y que no es còsa nòva més que p' es contradós mallorquins. A France casi no cohirien rès si no impedissen ses gelades.

—Emperò bònno, ¿qué fán? perque no acab d' entendre...

—Jò t' ho esplicaré. Dins ses viñes hey tenen paya ò herba seca escampada ensá y enllá à mòdo de formigués. Quant veuen que sa nit se presenta clara, amb un cèl rás y sense alè d' oratje, tenen ànsia de mirá uns instruments que se dihuen *termómetros*, que no costan mitx duro, y serveixen per sebre es graus de frèt de s' atmòsfera, y tant prest com veuen que se troba al baix, vòl dí que seña sa gelada, calan fòch à n' es munts d' herba y fán fum en gran. Tot es temps que ses plantes están tapades d' aquell fum, es gèl de sa roada no les crema, y d' aquest modo salvan sa cohita. ¿Heu veus si es bò de fé?

—Me pens qu' heu provaré, per lo que còsta!

—Proveu y t' assegur que no t' en penedirás.

J.

ES XOT DE PASCO.

I.

Verbo xòt de Pasco
 No més vuy contá
 Ses costums que s' usan
 Entre es menestrals.
 De ses cases riques,
 Des comerciants,
 Des qui tenen rendes,
 D'ets acomodats,
 Tot lo que pòt dirse
 La pena no val.
 Ells de xòt ne menjan
 De cap à cap d' any,
 Y quant son à Pasco
 Se 'n vé un majoral,
 O se 'n vé un missatje,
 O se 'n vé un criat
 De part de Don Pere
 O de l' amo 'n Pau:
 —Vat' aquí s' añella,
 Señó, que molts anys.—
 Sòls no la se miran;
 —Vaja à n' es corral.—
 Y quant vé qu' arriba
 Es dissapte Sant,
 —Matau un xòt, diuen,
 No n' hi haurá tants.—
 Y el s' empessolan,
 Però, amb altre carn
 De bòu y gallina
 Perque no 'ls embaf.
 ¿Y axò es una vega
 Qu' aquesta gent fá?
 ¿Si axò es fé ses festes
 Que 'm tayin es nás!
 No parlem d' ets altres,
 Que n' hi ha bastants,
 Sense bens ni rendes
 Ni qui 'ls ho regal;
 Que se 'n van à plassa
 A veure 'l penjat;
 Es qui més concèrta
 Un bras de devant;
 Y si no heu conexen,
 Que no es gens estrañ,
 Se 'n duen cabrida
 D' Algé ò d' Oran.
 Es carnissé brama
 Repicant tayants,
 Y com hey ha pressa,
 Y tòt es venal,
 No hi ha cap pesada
 Sense un òs d' un pam.
 ¿Pòbre mossonèa,
 Qu' ha d' aná à comprá
 Es séu xòt à plassa
 Amb doblés contants!
 ¿Y com es qu' es pòbres
 Que van mai robats,
 Y que tot l' any menjan
 O fat ò salat,
 Quant arriba Pasco,
 A n' es séu portal
 Fermadet hey tenen
 Un anellet blanch?
 Axò vuy fé sebre,
 Axò vuy contá,
 Diguent com s' engiñan.
 Aquests menestrals.

II.

Es es decapvespre
 D' es dia del Ram;

Es qui vé que venga,
 Jò de cap m' en vatx
 Dins una caseta
 Qu' hey viu gent de pau,
 Gent que té la Bula
 Y no menja carn,
 Que dejuna y resa,
 Y va à confessá....
 ¿Vos ne reys? ¿Son neos?
 ¿Però son honrats!
 Son muller y hòmo
 Amb un sòl infant
 Qu' es dilluns de l' Angei
 Cumplirá nou anys.
 No ha caygut la una
 Y ella ja ha escurat.
 S' at-lotet va alegre
 Perque han d' ensatá
 Una lladriòla
 Que de Sant Tomás
 Ensá, está enguixada
 Derrera un portal.
 Ja ha agafat sa massa,
 Ja li vòl pegá;
 Y devant sos pares,
 Un, dos, tres, pla-plam!
 Moneots y cèntims
 Tot en rauga vá.
 Contan tres vegades
 Lo que s' ha escampat,
 Hey ha hagut dos duros
 Manco mitx real;
 Diguem deù pessetes,
 Son deù mil cavalls,
 Per una anelleta
 Ja los bastará;
 Ja hey haurá grexera,
 Rostit hey haurá,
 Ja hey haurá panades
 Y fritet amb sanch.
 S' at-lotet afica
 Sa clau à n' es pañy,
 Y té ja sa còrda
 Y no té aturay.
 Ella trèu dos duros,
 De dins es calax,
 Y los s' en dú en plata
 Per dexá s' aram.
 S' hòmo encén sa punta
 D' un puro apagat,
 S' abossa sa capa
 Y tanca bé amb clau,
 Y tots tres partexen
 Carré cap avall.
 —¿Qu' hey veniu amb nòltros?
 —¿Que vos n' hi anau?
 —Idò?—¿Axò es sa còsa!
 —Veèm si 't fugirá....—
 Axi à ses vehinades
 Y à tots es vehinats
 Contents los demòstran
 Qu' à sa Porta van.
 Ella s' arregussa,
 Per no aplegá fanch,
 Ell à cada cama
 Un doblech se fá,
 Y à s' at-lotet cridan
 Que no corri tant.

III.

De per 'hont-se-vuya
 Cap dret à Ciutat,
 Se 'n vénen manades
 De xòts orugats;
 Tots s' arremolinan,
 Y à n' es de devant,
 Ding, dõng, amb s' esquella,
 Si's gòsa esbarrá

Es cá l' esguerrona,
 Y es pastó cremat
 Per devés ses bañes
 Li envia un mach.
 Just devall ets abres,
 Guardant es sembrats,
 Fòra de murades,
 Sòl essé es mercat.
 Ara 'm pareix veure
 Aquel amo gras
 Amb una pellissa
 Que no hi falta may;
 Du sabata baxa,
 Ses calses d' estam,
 Bòns calsons amb bufes,
 Y un serró lligat;
 Guardapits à lloure
 D' un sens fi de traus,
 Sa camia blanca
 Y ben negre es jach;
 Una cabeyera
 De devés dos pams,
 Y un capell d' un ròtlo
 Com es des tancats,
 Ruantli ses galtes
 S' atesat fermay.
 ¿Y com es alegre
 Senti: Dassel, Blau!
 Passa xòt! Alèrta!
 Vés allá d' allá!
 Y ets añells que belan,
 Y es cá: ñyip, ñyap!
 Y 's mesclan ses guardes,
 Y tornan triá,
 Y es pastós s' enfadan
 Quantre es ciutadans:
 —Amollau s' añella
 Vos dieh!—¿No es veñal?
 —Digaume idò l' ùltim
 Que vos n' he de dá.
 —Catorze pessetes.
 Feys es ròtlo gran.
 —Pastó!—¿Qui me crida!
 —Oh l' amo!—Ja vá.
 —Vos ne daré dotze.
 —Tira, fet envant.
 —¿Ni per dotze y mitja?
 Digau no, y m' en vatx.
 —Com es vel-la llista!
 'Xau fé ets animals!
 —Com aquex, su-are,
 Un m' en han mostrat
 Per onze pessetes
 Y era molt més grás.
 —Xapauhó.—No encare.
 —Ja ley podeu dá...
 —Vaja pe' sa dita.
 —Sòls qu' hajem firat.
 —¿Me tornareu canvi?
 —Jau, ¿estám cabals?
 —Sí, à reveure, l' amo.
 —En salut, molts anys.
 Y à n' es séu gayato
 Señá un altre tay,
 Per dú milló es conte
 Des qu' ha despatxats.

IV.

Sa nòstra familia
 Se 'n vá més envant,
 Cap à una pagesa
 Que vengué d' Andraitx,
 A pèu, sòls per vendre
 Dos añells clapats,
 Dos bèns de cordeta
 Garrits y cabals.
 Un d' aquests en compran
 Pròu regatetjant,

Y feta barrina,
 ¡Ala, 'dins Ciutat!
 S' at-lotet el mena
 Tirant des fermay,
 Y en essé à sa Pòrta,
 No ley pòt fè entrá,
 Y l' empeñy y crida,
 Y son pare hey vá,
 Y alsantlo en pés lògran
 Que per fòrsa pás,
 Mentres que sa mare
 Paga es dret; ja estam.
 No hey ha cap entrada,
 No hey ha cap portal
 Que 's xotet no vulga
 Aficarhí és cap,
 Bèla que te bèla
 Estreñentse 's llàs.
 Quant son à ca 'n Rasca,
 (Axó 's fá cad' any,)
 De ferratje tènre
 Compran un manat,
 Y s' at-lòt ley dona
 Anantli devant,
 Fins que de ca-séua
 Obrin es portal.
 L' endemá y s' altre
 Fins divèndres sant,
 Es xotet la corra
 P' es carrés, fermat.
 Quant vé es decapvespre
 Que l' han de matá,
 Just demunt s' acera
 Li fan dá sa sanch.
 Sa pell es sa paga
 De qui l' hey treurá
 Sa gran bulla es veure
 Si está magre ò grás
 Si té sa frexura
 Y es roñons tapats.
 Amb una romana
 De l' any tirurañy,
 Tot seguit el pesan
 Y may los surt cá.

Aquest xòt de Pasco,
 Ja l' hem ben glosat;
 No cal dí més còses,
 Que 'l menjin en pau.

B. F.

XEREMIADES.

La setmana passada, (hem sentit à dí,) qu' un Retgidó, (no es que nòltros heu véssim,) caminava embabayat mirant una volada de teules que penjavan, y entre tant trobá un clòt, y per pòch se desviá un pèu.

Axò vòl dí que qualsevòl que vaja p' es carrés de Palma, está exposat à que una teula li xap es cap, y à qu' un clòt li desviy un pèu.

(Un gran astrónomo mirant al cèl caygué dins un pou.)

Llavò, *después*, diuen qu' abans d' arribá à ca-séua, una dòna ò un hòmo (no heu podem fè cèrt,) el batiá amb una ribellada de bròu. ¡Vaja! feysvos Retgidós, publicau Ordenances municipals, vigilau per sa seguridat pública..... y vos pagarán amb una arruxada.

Per essé Retgidó, 'vuy en dia, se necessita sa paciència d' un cá de hòu y es fetje d' un sant. ¡Y encare si basta!

*
**

Es Germans carmelitas que fan escòla à s' Arraval de Sta. Catalina, pareix qu' are en construxen una de nòva amb so séu oratori corresponent.

Suposam que haurán estudiat un pla y una distribució, segons ets econòmichs y acertats modèlos que avuy en dia s' usan en es continent; pues seria llástima que seguint ses rutines antigues, fessin un buch més apropòsit per boal que per escòla.

Bé fan aquests Germans, y ses persones que los protejexen, encara que no sia per altra còsa més que per fé vergoña à n' es nòstro *diligentissim* Ajuntament.

*
**

Es *Diari de Palma*, amb un d' aquests *suelos* que sol amollá, s' estrañava de que L' IGNORANCIA hagués estrañat que un atlòt caygués de s' ase *al suelo de memoria*. Y tot seguit deya que *efectivamente*, en ets edificis de gran importancia *ses parets primes no honran* à n' es séu directó.

Nòltros ignorants mos pensavem que no hey havia *suelos de memoria* y que 's *mínimum* de gruxa resistent aplicat à ses parets d' un edifici, demostrava es *maximum* d' ingèni des séu directó; y baix d' aquest supòsit, ses parets de sa nòstra Llonja, que à proporció pegan per primes, honravan à n' es Mèstre que l' edificá.

Però, sia còm sia, nòltros respectam es critèri des decano de sa prensa balear, y li demanam perdó si l' hem agraviat; si bé es llástima qu' es *Diari*, amb lo que li hem dit, encare no haja arribat à *caure de s' ase*.

*
**

Un altre periòdich (*La Opinion*) no gayre devòt, que també surt à Ciutat, y no pèrd may ocasió de doná ditades de mèl à n' es llibertinatge, qu' es séu idèal es molt futur, y no té Déu en lòch; que no veu més virtut, ni més caritat, ni més ciencia que sa qu' enseñan es séus llibres falibles, ha traduit, (sa part que li convé, imitant amb aquest procediment à un colega séu) *Sa Processó des Dijòus Sant* publicada en es nòstro número passat.

Y à lo derré de tot demana si es vé que ses séues idèes van goñant s' *ánimo* des séus inimichs.

Nòltros, inimichs tant sòls des qui venen gat per llebra y que creym tení es cò ben sencè, gracies à Déu, en primé lòch contestarém à *L' Opinió* qu' amb sa poesia descriptiva de *Sa Processó des Dijòus Sant*, tan sòls tenguèrem intenció de *señalá* es defectes y abusos que ja fá alguns anys tot hòn catòlich veu contra es séu gust, y de cap manera

volguèrem *fè bèfa* d' uns actes tant solemnes.

Y à propòsit còls; s' única processó que se fá à Palma, dirigida è intervinguda per s' Autoridad civil es sa des Dijòus Sant, y per lo mateix, es càrregs que se pugan fé sobre ets abusos denunciats, no poden caure demunt la *gente negra*.

Amiga y señora *Opinió*: agraphim sa *benvinguda* que mos dona; però sápigam qu' encare no mos hem posat en camí per arribá à n' es séu *camp*.

*
**

A Mahó, sa carn ha devallat quatre céntims per tèrsa.

A Ciutat, lo que devalla cada dia es es papé de s' Ajuntament.

*
**

Ses accions de s' *Empresa Marítima á vapor* tot d' una de pagats es derrés interessos, se cotisavan à 93 duros.

Aquesta Empresa resòl, per majoria de vòts, adquirí es vapor *Belloer*, suposantho una conveniència; y pòchs dies despues, ses accions devallan à 84 duros.

No sabem ni lo que val ni lo que costa es vapor *Belloer*, que diuen qu' es tant hò y tant barato; però, uns quants accionistes, que no han intervengut amb aquest assuntó, en lòch de suscriure es número de ses nòves accions que à pròrata los pertòcan, vendrian ses que ténen à n' es prèu qu' anavan abans d' adquirí es *Belloer*; y mos encarregan que heu anunciem, à veure si hey haurá qualque *ignorant* que los ho compri.

*
**

Es premi d' una medalla d' or que sa Societat Económica d' amichs del país va oferí à s' autó de sa milló memoria sobre sa Filoxera, l' ha guañat D. Lluís Pou.

Tot li sia enhorabona.

*
**

Aquell hòn homonet, sempre alegre y trempat apesá des séus anys, Don Francisco Sancho, de Montision, es mòrt fa molts pòchs dies. Es montissionistes l' añorarán.

¡Qu' el vejem à la gloria!

*
**

Demá vespre comensarán altre vegada ses funcions en es nòstro Teatro, si no hey ha res de nòu.

Y, mirau quines idèes! Suposat que encare hey ha menestrals que no han cobrat del tot es conte de sa feyna que sa Diputació los doná à fé per reformá es Teatro, nòltros proposariam, qu' es palco que sòl reservarse sa nòstra Excelentísima Diputació, se llogás, y amb so séu producte pagassin al manco ets interessos des doblés que deu à n' aquells menestrals.

Axò no se farà, perque seria de mal

tò; però nòltros creym qu' es de més mal tò doná à fé feynes supèrflues, mediant convèni, y quedá à deure part de aquestes feynes à n' es menestrals que per sa séua part cumpliren es convèni.

Sia dit axò amb tot es respècte que mos mereix sa Excma. Corporació provincial.

**

Ses classes de s' Academia de Belles Arts, tancades perque s' Ajuntament no tenia d' hont pagarles, are se tornarán obrí, gracies à sa bona voluntat d' una persona que generosament dexa mil duros sense interés, per aquell objecte.

¿Seria còsa de que s' Ajuntament acordás que sa *banda* li fés una serenata?

**

A la Sala han parlat de suprimí ets interventós de consums, perque tant mateix no han fet aumentá sa recaudació, ni pòch ni molt.

Un' altre serenata à n' es Concejals qui proposaren y votaren es nomenaments d' interventós.

RAMS Y PAUMES.

(A MON AMICH T. B.)

De rams y de paumes
T' en fás un manat
Que del Ram sobraren
Diumenje passat.

Cad' any rams y paumes
Partí acostumam;
Però si bé heu miras,
No sempre acertam.

Triant bé ses paumes
Y es rams que rebrás,
D' aqueixa manera
Los repartirás:

A tot at-lòt qui cumpleix
Amb sa lley d' es sant trabay
Y no panderetja may,
¡Dali pauma! que heu mereix.
A n' aquell qui no serveix
Més que per jugá es barram,
Que té es cap còm un lleñam
Y que anant sempre ronsero
Tot lo dia fá es pandero,
A n' aquest ¡donalí ram!

UN EX-ESTUDIANT.

COVERBOS.

Un dia passava un sollerich per devora la Rambla amb un ase que tenia mes ganes de jeure que de trotá, y pegantli una troncada li digué:

—¡Arri! mal te tòch sa darrera ombra, à tu y à tots es missès del mon.

Ell s' havia temut que sullá prop s' en passetjavan dos.

—¿Quina deu essè sa darrera ombra?, se demanaren un à s' altre.

—Germá, (va cridá un,) aturavos un poch, veèm: feymos favó de dirnos quina es sa darrera ombra que mos toca.

—Señurets! (los respóngué es sollerich,) ¿y axò nu saben? Se darrera ombra es sa ke fá es cunfès à un qui l' han de penjá, quant l' abriga amb sa kapa su baix de la forka.

—¡Anau, anau, treginé del dimoni!...

—¡Ja mu figurava ke vustés eran de sa cunfraria des qui me llevaren sa xamarra!..... ¡si fos ara!..... ¡Santa vera Creu!.... ¡Arri, gelat!

**

Un señó de Binissalem vengué un dia à Ciutat, per feynes, y còm les tengué enlestides, s' en aná à diná à la fonda.

Li serviren un ví molt hò d' es séu pòble; y éll en begué, callá y no digué res.

Llavò es fondista còm à mitx picat perque no n' hi havia fet elògis, n' hi fé servi d' un' altre casta molt més inferior. Es binissalemé el tastá, y comensá à dirne alabanses.

—Se coneix que vostè es homo qu' heu entén, per essè de Binissalem, (digué es fondista.) Primé li he fet trèure ví d' allò milló, y no n' ha dita una paraula; y ara m' alaba tant aquest, qu' es ví de dotze.

—Idò aposta, (respóngué es señó.) Es ví que m' heu trèt primé, es hò, y ell y jò ja mos conexam; per axò no ha mesté que jò l' alab; are lo qu' es aquest derré, aquest sí qu' ha menesté alabanses, perque sino... ja l' poreu gordá per vinagre. Y continuá dinant.

**

«En batiá un infant, li posan nom: are en batiá es ví, no fan més que llevarli es nom que li pertoca.» (*Memories d' un bunmeta.*)

**

Un atlot s' en vá aná à confessá per sortí de la parròquia.

Es confès li demana:—¿Que sabs ses oracions?

—Si, Pare, totes.

—Veèm digués es Manaments...

—Es Manaments, no los he apresos.

—Idò digués es Crèdo.

—Es Crèdo, no l' m' enseñaren; però, que me deman ses altres.

—¡Si tu no sabs aquestes, bons estam! Digués es Pare nostro.

—Justament! tampoch no me recorda.

—Idò digués sa que te recorda.

—Foy! sa Lletania.

—Digués sa Lletania.....

—Si señó; sa Lletania sí: digue vosté devant, y jò diré *ora pro nobis*.

—Basta, li digué es confès: ves à di à tos pares que enguañ, en lloch de combregá, te donin una manada de feratge.

**

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*Tench à la Vila un germá que té un remey per curá mosteles, còps y ferides.*

SEMBLANSES.—1. *En que té reyna.*
2. *En que té trompa.*
3. *En qu' el carregan.*
4. *En que grañy.*

FUGA.—*Déu té més à parti que no ha partit.*

PROBLEMA....—*Un 5 y s' altre 7.*

CAVILACIÓ....—*Caragòl.*

ENDEVINAYES—1. *Un barco.*

2. *Una figa de mòro.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*Un Músich, Ateleuquim, A. C. I. T., Un Sardiné festetjadis, Un Signor Russo, Un Oficial sense empleo, Agueda, Un Balladó, Un Escolá y Un Punxa engegat.*

Nòu.—*P. Llerotram y Macarroni.*

Vuyt.—*Xarogas, Un Indioté y Lau Tibicriste.*
Y sis no més:—*Pere Pera, K. D. T., Papuys y Un Caperutxa esptonat.*

GEROGLÍFICH.

G: I C R
I S T M O
L I A D R E R I L I A D R E
UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un rellotje à unes corretjades?
2. ¿Y un fematé à una brusca?
3. ¿Y una cuyna à n' es bastió de Sant Geròni?
4. ¿Y una taronja à un hortolá?

X. CERA.

TRIÁNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides de través ó diagonalment, digan: sa 1.ª retxa, un nòm d' homo; sa 2.ª lo que té un convent de monjes; sa 3.ª lo que diuen à una señora; sa 4.ª lo que à una señora no li diuen may; sa 5.ª una nota musical, y sa 6.ª una lletra.

UN INDIOTÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.O. .O.. Y .O. O.O. .O.. .O. .O. .O...
X.

PREGUNTES.

1. ¿Perqu' es que duen ses creus à ses processons?
2. ¿Y perque es manescals ferran ets ases?
3. ¿Y perque es cans roegan ets òssos?
4. ¿Y quins sants son aquells qu' están à n' es calendari y no son en el cèl?

UN MÚSICH.

ENDEVINAYA.

Cada dia axech es vòl
Y no tench ales ni plomes,
Y fás vòltes més redones
Que sa fò d' es girassòl.
Som inimich d' es mussòl,
Que en veurem, ja s' arrecona;
Des lladres som sa vergoña,
Y des fredolechs consòl.

UN POBLÉ.

(Ses solucions dissapte qui cé si som vius.)

27 MARS DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.